

Λυρ. 1.3'Η. Βιβλ. 338/1914

127

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΑΠΟΜΑΧΟΣ,

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΒ'. (ΑΘΗΝΗΣΙ, 15 Μαΐου 1860.) ΔΡΙΘ. 12.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΡΕΖΕΛ

διουθυντοῦ τοῦ τακτικοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀπὸ
τοῦ 1829—1830,

Μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Μηνύτορος

ὑπὸ τοῦ Ἀντινυρταγματάρχου τοῦ Πεζικοῦ **I. Κομπότου**

Ὁ εὐγενὴς γόνος, ὁ ἀτρόμητος καὶ ἀμεμπτος πρόφις Ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, ὁ ἀρχαῖος πατριῖος τῆς Γαλλίας, ὁ ἀντιστράτηγος Τρεζέλ ἐτελεύτησεν ἐν Παρισίοις τῇ 11 τοῦ ἡδὴ λήξαντος μηνὸς Ἀπριλίου εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἐνὸς ἔτους, θυσιάσας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος του τεσσαράκοντα ἐπτὰ ἔτη.

Πλάσμα τῶν χειρῶν του ὁ ὄσω μετριόφρων, τόσω γενναῖος Τρεζέλ ἐκτίησато βαθμυδὸν τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ στρατιωτικὴν θέσιν, καὶ ἕκαστος τῶν βαθμῶν ἐδόθη αὐτῷ ὡς ἀμοιβὴ τῆς ἐξιδιαζούσης αὐτοῦ ἀξίας καὶ τῆς ὑπεραποδεδειγμένης εἰς τὸ καθήκον του ἀφοσιώσεως.

Ὁ Τρεζέλ (Κάμελλος Ἀλφόνσος) ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1780.

Γενόμενος δὲ δεκτὸς ἐν πρώτοις ὡς σχεδιαγράφος εἰς τὸ τοπογραφικὸν Γραφεῖον τῆς Λουάλης (Louale) τῆ 22 Δεκεμβρίου 1801, μετετέθη τῆ 22 Μαρτίου 1804, ὡς τοιοῦτος, εἰς τὸ τοῦ Ἀννόβερ καὶ ἠξιώθη διὰ τὰς καλὰς του ὑπηρεσίας τὸ δίπλωμα τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ γεωγράφου μηχανικοῦ τοῦ Ἀννόβερ τῆ 20 Μαΐου 1805.

Προσκολληθεὶς ὡς τοιοῦτος εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἑλβετίας τῆ 11 Ἀπριλίου 1806, ἔπειτα εἰς τοπογραφικὸν γραφεῖον τοῦ μεγάλου στρατοῦ τῆ 4 τοῦ ἐπομένου Δεκεμβρίου, ὁ Τρεζέλ ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς Πρωσσίας καὶ Πολωνίας, καὶ διεκρίθη. Προβιβάσθεις δὲ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ διορισθεὶς ὑπασπιστῆς (aide de camp) τοῦ στρατηγοῦ Γαρδάννου Gardanne, πρέσβειος ἐν Περσίᾳ, ἐπεφορτίσθη ἡ ἀναγνώριση τὴν πρὸς τὰς Ἰνδίας ὁδὸν. Τὸ ἔργον του παρεκατετεθὲν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν παρουσιάζει, ὡς εἶπετο, τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κινδύνους τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως. Δύο ἔτη ἐχρειάσθησαν νὰ διατρέξῃ μόνος καὶ νὰ γνωρίσῃ τοὺς δρόμους τῆς Ἑλλάσσοнос Ἀσίας, τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Τουρκίας, τὸν Περσικὸν κόλπον μέχρι τῶν Ἰνδιῶν, σχεδὸν ἅπαντας τοὺς τῆς Περσίας, τὸν Καύκασον, τὸν τόπον τῶν Κοζάκων τοῦ Δὸν, τῆς Μόσχας, Σμολένσκης, Γκροδνῶ καὶ τῆς Αὐστριακῆς Γαλλικίας μέχρι τῆς Μοραβίας.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ γενικὸν στρατηγεῖον ἐν Βιέννῃ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1809, ὠνομάσθη τῆ 5 Σεπτεμβρίου ὑπασπιστῆς τοῦ στρατηγοῦ κόμητος Γκουλλεμινῶ καὶ ἀνεχώρησε μετ' αὐτοῦ ὅπως ὀρίσῃσι τὰ ὅρια τῶν Ἰλλυρικῶν ἐπαρχιῶν. Μεταβὰς δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1810 εἰς τὸν στρατὸν τῆς Καταλωνίας ἔλαβε μέρος εἰς ἀπάσας τὰς μάχας τῆς ἐκστρατείας, καὶ ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ τῆ 23 Ἰανουαρίου 1811.

Κατὰ τὸ ἔτος 1812 ὁ Τρεζέλ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀξιωματικὴν ἐκστρατεῖαν τῆς Μόσχας, διατελὼν εἰς τὸ γενι-

κὸν ἐπιτελεῖον τοῦ στρατοῦ μέχρι Σμολένσκης, ἔπειτα εἰς τὸ δ' ὄμακ τοῦ στρατοῦ, οὗ ὁ στρατηγὸς Γκουλλεμινῶ ἦτον ἀρχηγὸς τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν.

Ἐλαβε μέρος εἰς τὰς μάχας τῆς Βιτεπόκης, τῆς Σμολένσκης, τῆς Μόσχας, τοῦ Μαλο-Γιαλυράβιτς, τοῦ Βιάσανα καὶ τῆς Κρανονόης. Ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτὸν, κατὰ τὴν ἐκστρατεῖαν ταύτην, τρεῖς ἵπποι, καὶ ἐτιμήθη μετ' αὐτὸν παράσημον τῶν Ἴπποτῶν τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς τῆ 12 Φεβρουαρίου 1813.

Κατὰ τὸ 1813 ἐστράτευσε εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν τῆς Σαξονίας ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Γκουλλεμινῶ, εἰς τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον τοῦ στρατάρχου πρίγκηπος Νέυ-Σιατέλ, καὶ ὠνομάσθη ταγματάρχης τῆ 30 Μαΐου 1813.

Ἐπασπιστῆς ἀνώτερος τῆ 19 Νοεμβρίου 1813 ἐστράτευσε εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν τῆς Γαλλίας, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου μιᾶς μεραρχίας τοῦ δ' ὄματος τοῦ μεγάλου στρατοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰρήνην ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Γκουλλεμινῶ, ἐπιφορτισθεὶς τὴν διαγραφὴν ἑνὸς μέρους τῆς νέας ὁροθεσίας.

Ἐν ταῖς ἑκατὸν ἡμέραις, ὁ συνταγματάρχης Τρεζέλ ἔκαμε τῆ 4 Ἀπριλίου 1815 τὰ χρεῖα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν τοῦ γ' ὄματος τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀρκτου. Διεκρίθη μεγάλως εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν τοῦ Βελγίου. Τῆ δὲ 16 Ἰουλίου 1815, εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ἀγίου Ἀμάνδου (Amand) σφαῖρα τουφεκίου ἐπλήρωσεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν, ὃν καὶ ἀπώλεσεν.

Ἐπιστρέφων εἰς Γαλλίαν ὁ στρατηγὸς Τρεζέλ ἐπροβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποστρατήγου διὰ διατάγματος τῆς 5 Ἰουλίου 1815. Ἄλλ' ὁ βαθμὸς οὗτος ἠκυρώθη ἔπειτα διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 3 Αὐγούστου, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν μετὰ 14 ἔτη.

Τσεῖς εἰς ἐνέργειαν μετ' αὐτὸν τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου τῆ 12 Νοεμβρίου 1816, προσεκολλήθη ἐκ νέου εἰς τὴν διὰ τὴν ὁροθεσίαν τῶν ἀνατολικῶν ὁρίων ἐπιτροπὴν, τῆ αἰτήσεως τοῦ

στρατηγού Γκουλλεμινώ, διομολογούντος ὅτι οὐδείς ὑπάρχει
ικανότερος τοῦ συνταγματάρχου Τρεζέλ, δυνάμενος νὰ ἐκπλη-
ρώσῃ καλὰ τὰ χρέη ταῦτα.

Ἄφου ἐβυστήθη τὸ σῶμα τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν, περιελή-
φθη εἰς αὐτὸ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου τῆ 27 Μαρ-
τίου 1818. Τῆ δὲ 28 Ἀπριλίου 1821 ἔλαβε τὸν σταυρὸν τοῦ
Ἁγίου Λουδοβίκου.

Προσκολληθεὶς εἰς τὴν γενικὴν ἀποθήκην τοῦ πολέμου τῆ
27 Ἀπριλίου 1822, ἐστάλη τῆ 14 Φεβρουαρίου 1823 εἰς τὸ
γενικὸν ἐπιτελεῖον τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰσπανίας. Διαταχθεὶς δὲ
νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἕνεκα τῆς πασχούσης ὑγείας
του, ἀνέλαβε τὰ χρέη του εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ πολέμου, καὶ
ἔλαβε τὰ χρέη τῆ 12 Νοεμβρίου 1825 τὰ τοῦ γραμματέως
τῆς ἐπὶ τοῦ ἀναδιοργανισμοῦ τοῦ σώματος τῶν γενικῶν ἐπι-
τελῶν ἐπιτροπῆς. Ἐπροβιβάσθη ἀξιωματικὸς τοῦ Λεγεῶνος
τῆς Τιμῆς τῆ 5 Ὀκτωβρίου 1826 καὶ ὠνομάσθη μέλος τοῦ
συμβουλευτικῆς συνεδρίου τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου τῆ 2 Ἰα-
νουαρίου 1827.

Ἐπαρχηγὸς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου τῆς εἰς Πελοπόννησον
ἐκστρατευσάσης μεραρχίας τῆ 29 Ἰουλίου 1828, ἤρε τὴν
εὐκαιρίαν ν' ἀναπτύξῃ τὰς γνώσεις του, καὶ ἀπῆλυσεν τέλος,
τῆ 22 Φεβρουαρίου 1829, μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν
γενικῶν ἐπιτελῶν, τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποστρατήγου, ὃν ἕνεκα
τῶν διακεκριμένων ἐκδουλεύσεών του, εἶχε λάβει τὸν Ἰούλιον
1815.

Ὁ στρατηγὸς Τρεζέλ διωρίσθη νὰ ἐκπληρώσῃ προσωρινῶς
εἰς Πελοπόννησον τὰ χρέη τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν Ἑλ-
ληνικῶν στρατευμάτων, καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν δύσκολον ταύτην
ἀποστολὴν ἔξοχον ὀργανιστικὸν νοῦν (α).

(α) Σ. Μ. Πραγματικῶς ὁ στρατηγὸς Τρεζέλ, διευθύνων ἐπὶ δύο ὡς
ἔγγιστα ἔτη τὸν Ἑλληνικὸν τακτικὸν στρατὸν, ὠργάνισεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ

Ἐπιτρέψας εἰς Γαλλίαν καὶ τεθεὶς εἰς διαθεσιμότητα τῆ
5 Φεβρουαρίου 1831 ἔλαβε τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιάρχων τοῦ
Λεγεῶνος τῆς τιμῆς τῆ 21 Μαρτίου 1831.

Ἀρχηγὸς τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν τοῦ σώματος τῆς κατοχῆς
τῆς Ἀλγερίας τῆ 5 Δεκεμβρίου 1831 ἠρίστευσε τὸν Μάϊον
1833 κατὰ τῶν φυλῶν τῶν Βουάϊγγες (Bouaygues) καὶ τῶν
Γουερουνῶν (Queronnas).

Ὅτε κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου 1831, ἐδιόικει τὴν στρατείαν
κατὰ τῆς Βουγίας (Bougie), ἔνθα ἔδειξε τὴν μεγαλειότητα ἀν-
δρῖαν καὶ ἀληθινὴν δεξιότητα, σφαῖρα ἐπλήρωσεν αὐτὸν εἰς
τὴν κνήμην δεξιῶς, εἰς τὴν μάχην τῆς 2 Ὀκτωβρίου.

Κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον 1833 ἀνέλαβε εἰς Ἀλγερίαν
τὰ χρέη τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν.

Διοικῶν τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ὀράν τῆ 15 Ἰανουαρίου 1835,
ὁ στρατηγὸς Τρεζέλ συνεκρότησε μετὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ
Ἀβδὲλ Καδὲρ τὴν αἰματηρὰν μάχην τῆς Μάκτης (Macta), ἥ-
τις ὡς ἐκ τῆς ἀλληλουχίας δυστυχῶν περιστάσεων κατέστη
ὀλεθρία εἰς τοὺς γαλ. στρατοὺς. Ἐκλειφθεὶς δὲ ἀδίκως ὅτι δὲν
ἔκαμε τὸ καθήκον του, καὶ κινήθει ἀπὸ αἰσθημα τῆς πλέον
εὐγενοῦς διαθέσεως, ἀπήτησεν ἐπιμόνωσ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ

βέλτιον. Μὴ φειδόμενος δὲ κόπων, ἐμόρφωσε καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἄ-
ξιον τοῦ προορισμοῦ του. Ἐξήσκησεν αὐτὸν θεωρητικῶς τε καὶ πρακτι-
κῶς εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ γυμνάσματα, τὴν πειθαρχίαν, καὶ ἐνέπνευσεν
εἰς αὐτὸν τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τοὺς συμπολίτας του ὀφειλόμενον σῆ-
μας. Ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν στρατοπέδουσιν, συστήσας ἐν Μιγάροις στρατό-
πεδον καὶ ἕνεκα τοῦ ἡπίου καὶ εὐκρινοῦς χαρακτῆρος τοῦ ἀπέκτησε τὸ
σεβας καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν. Μικρὸς μὲν ἦτο τὸ ἀ-
νάστημα ὁ αἰσθημὸς οὗτος στρατηγός, ἀλλὰ μαχητὴς. Ἄνδρειος, ὡς
Τιδεὺς, καὶ τακτικὸς ὡς ὁ Ἰφικράτης, προσέφερε τῇ πατρίδι μας καὶ ἐν
πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀξιολόγους ἐκδουλεύσεις, ὧν ἕνεκα ὀφειλομεν ὑ-
ψώνοντες ἱκέτιδα χεῖρα εἰς τὸν Ὑψιστον νὰ δεηθῶμεν αὐτοῦ ὅπως ἀ-
ναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν χόρῳ ζώντων. Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξίε
γόνε τῆς ἀρτημανίου Γαλλίας καὶ εὐεργέτα τῆς ἀγαπητῆς σου Ἑλλάδος.
Γαίαν ἔχοις ἐλαφρὰν !!

Σ. Μ.

των στρατιωτικῶν νὰ διατάξῃ τὴν ἐνώπιον στρατοδικείου ἢ ἐνώπιον ἀνακριτικοῦ συμβουλίου παραπομπήν του· ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς γνωρίζων ὅτι ὁ ἀξιὸς στρατηγὸς ἦτο ἐκτὸς πάσης μομφῆς, ἀπέρριψε τὴν αἴτησίν του ταύτην. Ἀλλ' ὅμως ἔκρινε εὐλογον ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὸν εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ὑπομεραρχίας τῆς Δορδάνης (Dordogne) τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1835, καὶ τῇ 18 Ἰανουαρίου διορίσθη εἰς ἐκείνην τῆς Ἄνω-Λοάρης (Haute-Loire) καὶ τοῦ Φουὶ τοῦ Δόμου (Fuye-de dôme).

Σταλείς ἐκ νέου εἰς Ἀφρικὴν τῇ 9 Αὐγούστου 1836, ὡς Διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας Βόνης (Bône), ἐδοξάσθη εἰς τὴν πρώτην πολιορκίαν τῆς Κωνσταντίνης, ἔνθα ἐπληρώθη εἰς τὴν προσβολὴν τῆς πύλης Ἀλκαντάρας (Alcantara), γενομένην τῇ 25 Νοεμβρίου 1836. Ἐλαβε δὲ τῇ 23 Ἰανουαρίου 1837 τὸν σταυρὸν τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ἀντιστρατηγὸς γενόμενος τῇ 11 Νοεμβρίου 1837, ὑπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν κατὰ τὸν μῆνα Δεκεμβρίου, τῇ δὲ 22 Φεβρουαρίου ἐτέθη εἰς διαθεσιμότητα.

Γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς 10 μοίρας τοῦ πεζικοῦ τῇ 30 Μαΐου 1838, μέλος τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου, τῇ 12 Φεβρουαρίου 1839 προσεκλήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν πολεμικῶν ἔργων εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν.

Μέλος τοῦ συμβουλίου τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ ἵππικοῦ τῇ 27 Μαΐου 1839, ἔπειτα τοῦ συμβουλίου τοῦ πεζικοῦ τῇ 29 Δεκεμβρίου 1840, ὁ Τρεζέλ ἐξεπλήρωσε κατὰ τὸ 1831 ἕως 1816 τὰ καθήκοντα τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς 4, 16 καὶ 17 μοίρας τοῦ πεζικοῦ. Ὄνομάσθη δὲ διοικητὴς τῆς ἐν Νάντη 12 μεραρχίας τῇ 24 Ἀπριλίου 1843.

Ὑψωθείς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ πατριῶν τῆς Γαλλίας τῇ 4 Ἰουλίου 1846, ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν τῇ 9 Μαΐου 1847 καὶ διετήρησε τὰ ὑψηλὰ ταῦτα καθήκοντα μέχρι

τῆς 24 Φεβρουαρίου 1848.

Καταργηθέντος δὲ τοῦ τμήματος τῆς ἐφεδρείας, εἰς ὃ διορίσθη ἀπὸ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1847, διὰ διατάγματος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 12 Ἀπριλίου 1848, μετέβη εἰς τοὺς ἀποστράτους τῇ 8 τοῦ ἐπομένου Ἰουλίου, καὶ ἔμεινε εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν.

Ἡ τιμιότης τοῦ χαρακτῆρος τοῦ στρατηγοῦ Τρεζέλ, ἡ εὐλικρίνεια τοῦ πατριωτισμοῦ του, ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἡ ἀληθῶς ἀρχαία ἀπλότης τῆς ζωῆς του συνέτεινεν ν' ἀποκτήσῃ ἔκπαλαι τὸ σέβας καὶ τὴν γενικὴν ὑπόληψιν. Ὁ δὲ θάνατός του ἐπίσης ἐπροξένησε παγκόσμιον λύπην.

Σκέψεις ἐπὶ τινῶν ζητημάτων τῆς τακτικῆς

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ὑπὸ Κ. Πικέρρη λοχαγοῦ τοῦ Πυροβολικοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς.

Ἡ Τακτικὴ δὲν εἶναι ἐπιστήμη ἀσαφῆς καὶ σκοτεινῆ, στηριζομένη ἐπὶ ἀρχῶν κενῶν καὶ ἀορίστων· ἐξ ἐναντίας αὐτὴ πηγάζει ἀκριβῶς ἐκ διδομένων σαφῶν καὶ θετικῶν.

Τὰ διδόμενα ὅσα ἐχρησίμευσαν ὡς κανόνες εἰς τὰς μάχας δύνανται ἐν συνόψει νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὰς ἐξῆς συνθήκας, τὰς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ διατηρῶμεν αὐστηρῶς·

» Ὅτι ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τὰ συνιστῶντα τὸν στρατὸν » πρέπει νὰ διατίθενται εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύνανται εὐκόλως » ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀναπτύσωσι τὴν μεγαλητέραν ἐνέργειάν των, » τῆς ὁποίας εἶναι ἐπιδεκτικὰ, συνυπερασπιζόμενα καὶ ἐκ- » τιθέμενα ὅσον ἐνεσιν ὀλιγώτερον εἰς τὰ καταστρεπτικὰ μέ- » σα τοῦ ἐχθροῦ ».

Τὸ ἀναντιρρόπον τοῦτο ἀξίωμα παρεδέχθησαν καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἔθνη ἅπαντα κατὰ τὰς λαμπροτέρας ἐποχὰς τῆς στρατιωτικῆς των ἀκμῆς. Οἱ βαθεῖς σχηματισμοὶ τῶν Ἑλλή-

νων καὶ Ῥωμαίων ἦσαν παρ' αὐτοῖς ἀναγκαῖα συνέπειά τῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγχειρίων ὄπλων (*armes de main*), ὡς τὰ μόνα μέσα σχεδὸν τὰ ἀποφασίζοντα τὴν τύχην τῶν μαχῶν. Πραδύτερον ὅμως ἔβαν ἤρχισε νὰ γενικεύηται ἡ χρῆσις τῶν πυροβόλων ὄπλων, αἱ ἀρχαῖαι διατάξεις ἤρχισαν διαδοχικῶς νὰ τροποποιῶνται, ἡ δὲ ἐφεύρεσις τῆς λόγχης ἀντικατέστησε καθ' ὀλοκληρίαν τὰ δόρατα τοῦ πεζικοῦ καὶ περιέστειλε τὸ βάθος τῆς τάξεως τοῦ βπλου τούτου ἐν τῇ μάχῃ εἰς τρεῖς μόνον ζυγούς. Τὸ ὄριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε παρεδέχθησαν, δὲν φαίνεται ποσῶς τὸ καταλληλότερον διὰ πολλοὺς λόγους, οἵτινες ἐπησχόλησαν τὸ πνεῦμα Τακτικῶν τινῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐνταῦθα σκοπεύομεν νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς λόγους τούτους διὰ τῆς ἀκολουθου ἀναλύσεως τοῦ ζητήματος.

Οἱ διάφοροι Εὐρωπαϊκοὶ κανονισμοὶ τῶν ἐλιγμῶν (τῶν Ἄγγλων ἐξαίρουμένων) παραδέχονται τὴν εἰς τρεῖς ζυγούς διάταξιν τοῦ πεζικοῦ, καὶ μόνον κατ' ἐξαιρέσιν δύναται τὸ πεζικὸν νὰ ταχθῇ εἰς δύο ζυγούς, ἐν ἄλλαις λέξεσι δηλ. παραδέχονται ὅτι στρατὸς ἐσχηματισμένος κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην διάταξιν, καὶ εἰς ἴσον μέτωπον δύναται ν' ἀντιπαλεύσῃ κατὰ στρατοῦ τεταγμένου εἰς τρεῖς ζυγούς, ὅπερ πραγματικῶς καὶ ἡ πείρα ἀπέδειξεν.

Ἐὰν μετὰ σκέψεως ἀναλύσωμεν τὴν ἐνέργειαν τῶν πυρῶν ἐπὶ τῇ διπλῇ ταύτῃ ὑποθέσει, ἡ κρίσις ἡμῶν θέλει ἐξηγήσει τὰ ἐξαγόμενα τῆς πείρας, ἡ δὲ πλάστιγξ θέλει κλίνει ὑπὲρ τοῦ διπλοῦ σχηματισμοῦ.

Ἔστω κατὰ πρῶτον νὰ ἐξετάσωμεν τὸν ἐπὶ τριῶν ζυγῶν σχηματισμὸν τοῦ πεζικοῦ. Ὁ στρατὸς, ὅστις ἐξελίσσεται διὰ τῆς τάξεως ταύτης, λέγουσιν τινὲς, παρέχει πυρὰ καταστρεπτικώτερα. Ἀλλὰ παρατηροῦντες ἀκριβῶς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος τούτου κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν πυρῶν, καὶ ἐξετάζον-

τες μέχρι τίνος ἡ διαβεβαίωσις αὕτη εἶναι βάσιμος, ἐξάγομεν.

α) Ὅτι ὁ πρῶτος στρατιώτης ἐκάστου στοίχου ἐκθέτει τὸν βραχιόνά του νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ τρίτου ζυγοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν γεμίζει τὸ ὄπλον του, ἢ νὰ προσβληθῇ κατὰ τὴν κεφαλὴν, ὅταν σκοπεύῃ, διότι ὁ στρατιώτης τοῦ τρίτου ζυγοῦ δύναται νὰ χάσῃ τὴν ἀταραξίαν του ἢ, ὀρμώμενος ὑπὸ ζέσεως ἀκαθέκτου, νὰ λησμονήσῃ ὅτι τὸ καθῆκόν του εἶναι μόνον νὰ γεμίξῃ τὸ ὄπλον τοῦ δευτέρου ζυγοῦ.

β) Ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον ἀνεφέραμεν, λέγει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς, δὲν εἶναι ποσῶς παράλογος, καθότι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παρυσιάσθησαν εἰς τὸν στρατὸν μας διάφοροι ἰατρικαὶ ἐκθέσεις ἐντονώταται ἕνεκα τῆς δυσαναλογίας τῶν τοιοῦτου εἶδους τραυμάτων κατὰ τὴν ἐπιούσαν μιᾶς μάχης, καθ' ἣν ὁ στρατὸς ἔλαβεν ἐνεργητικὸν μέρος εἰς αὐτήν. Κατὰ τὸ 1813 εἰς τὸν Γαλλικὸν στρατὸν τὸ κακὸν τοῦτο ὑπερέβη πάντα ὄρον, βεβαίως ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν νεοσυλλέκτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἵτινες συνεπλήρουν τὰς τοσοῦτον ἀραιωθείσας ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων καταστροφῶν τάξεις μας. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν δὲ τοῦ λόγου μας ἀναφέρομεν τὸ ἐξῆς περιστατικόν. Συκοφαντία τις ἀπέδειξε τὸ τοιοῦτον γεγονός εἰς τὴν τότε ἀπκρέσκειαν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἥτις, ὡς ἔλεγον, ἔκαμε πολλοὺς νέους στρατιώτας ν' ἀκρωτηριάζωνται ἐκουσίως. Ὁ αὐτοκράτωρ συνεκινήθη ζωηρῶς διὰ τοῦτο καὶ ἐπροτίθετο νὰ ἐφαρμώσῃ κατὰ τῶν αὐτοργῶν τῆς μισαρᾶς ταύτης πράξεως τὰς βαρυτέρας

(1) Ἐνταῦθα ἐξετάζομεν μόνον τὰ κατὰ θέλησιν πυρὰ, τὰ ὅποια εἶναι καὶ τὰ μάλον ἐν χρήσει κατὰ τὴν μάχην. Ὁ Ναπολέων λέγει εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του (τόμ. VIII σελίς 235), ὅτι ἀπέβαντι τοῦ ἔχθρου τὰ μόνα φυσικὰ πυρὰ εἶναι τὰ κατὰ θέλησιν.

ποινάς, ὅτε ὁ στρατηγὸς Λερὸν, μὴ συμμέριζόμενος ποσῶς τὴν ιδέαν τῆς ἐκουσίας ἀκρωτηριάσεως, ἀπέδειξεν ὅτι τὸ κακὸν τοῦτο προήρχετο ἐκ τῆς ἀτάκτου μεσολαβήσεως τοῦ τρίτου ζυγοῦ εἰς τὰ πυρὰ.

Ἐστρατιώτης τοῦ δευτέρου ζυγοῦ δὲν φοβεῖται μὲν τὴν ἀνεπιδεξιότητα τοῦ εἰς τὸν τρίτον ζυγὸν ἰσταμένου, ἀλλὰ πιεζόμενος πανταχόθεν, ἀναγκάζεται νὰ κινήται ἐντὸς περιωρισμένης ἐκτάσεως, κατὰ συνέπειαν τούτου αἱ κινήσεις πρὸς καταβασμὸν τοῦ ὄπλου, εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὴν πυριτοβολὴν, νὰ φέρῃ τὸ ὄπλον ἀριστερὰ, καθίστανται λίαν στενοχωρημένοι, καὶ ἐπομένως ἐπέρχεται βραδύτης εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ὅπερ εἰς τὴν μάχην καθίσταται τοσοῦτον ἐπαισθητότεραι, καθ' ὅσον οἱ σάκκοι τοὺς ὁποίους φέρουν εἶναι ἐπιφορτισμένοι μὲ τὰς χύτρας καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ χρειώδη.

Ὅσον διὰ τὸν τρίτον ζυγὸν ἀνεγνωρίσθη τὸ ἀδύνατον τῆς διατηρήσεως τοῦ κινόντος τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀκολουθῶσι διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ὄπλων, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς καθ' ἃς ἀπαιτεῖται αὐστηρὰ τήρησις αὐτοῦ, ὡς π. χ. εἰς τὴν στιγμὴν μιᾶς προσβολῆς. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἀπασαί αἱ βολαὶ τοῦ τρίτου ζυγοῦ δύναται νὰ θεωρηθῶσι σχεδὸν μηδαμηναὶ διότι ἀντὶ νὰ διευθύνωνται ὀριζοντίως, ἐξ ἐναντίας θέλουν διευθύνεσθαι πάντοτε ὑπὸ γωνίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀνωφωμένην· θέλει δὲ θεωρηθῆ ὡς εὐτύχημα ἐὰν τὰ τοιαῦτα πυρὰ ἀποβῶσι μόνον ἀνωφελῆ χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσι καὶ βλάβην.

Εἰς περιστάσεις καθ' ἣν πρόκειται περὶ σπουδαίου καὶ πραγματικοῦ ἀποτελέσματος τῶν πυρῶν, δὲν δυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν παρὰ ἐπὶ τῶν δύο πρώτων ζυγῶν, ὅσον γυμνασμένοι καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὁ στρατὸς οὗτος. Ὅταν εἰς τὰ ἀνω εἰρημένα ἀτοπήματα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν πολλάκις ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποστάσεων, ἐξ οὗ διατάσσεται ἡ ἐναρξίς τοῦ πυρός, τότε πειθόμεθα περὶ τῆς δυσαναλογίας μεταξὺ τῶν κα-

τακαυθέντων πυριτοβολῶν καὶ τῶν ἐπιτυχουσῶν βολῶν (α).

Μεταβαίνομεν ἤδη τῆς ἐπὶ δύο ζυγῶν τάξεως. Ὁ στρατὸς ὅστις παραδέχεται τὸν σχηματισμὸν τοῦτον δὲν ὑπόκειται εἰς ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν ὡς ἐκ τῶν προεκτεθεισῶν αἰτιῶν. Οἱ ἄνδρες τοῦ πρώτου ζυγοῦ δὲν ὑποφέρουν οὐδεμίαν στενοχωρίαν ἐκ τοῦ ὄπισθεν τεταγμένου δευτέρου ζυγοῦ· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν δεῦτερον ζυγὸν δύναται νὰ ἔχῃ πᾶσαν τὴν ἀπαιτουμένην ἐλευθερίαν πρὸς ἐνέργειαν. Τὰ πυρὰ τὰ ὁποῖα παράγει ἐν τοιοῦτον μέτωπον δεδομένης ἐκτάσεως θέλουσι λοιπὸν εἶσθαι ἀναλόγως ἀποτελεσματικώτερα καὶ ζωηρότερα, λέγομεν δὲ ἀναλόγως, διότι πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τρεῖς σειραὶ τουφεκιστῶν παράγουσι πυροβολισμὸν κατὰ τι πυκνότερον (pourrie).

Ἐκ τῶν πειραμάτων τῶν ἐσχάτως λαβόντων χώραν μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀκρίβειαν, ἐξήχθη ὅτι τὸ μέσον ἀποτέλεσμα τοῦ πρᾶχθέντος πυρός εἰς ἐν λεπτὸν ἐξ ἑνὸς στοίχου οὐλαμοῦ τινος ἐκ δύο ζυγῶν, δύναται νὰ παρασταθῆ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2, 40, ἐνῶ τὸ ἐξ ἑνὸς στοίχου οὐλαμοῦ τινός ἐπὶ τριῶν ζυγῶν θέλει παρασταθῆ διὰ τοῦ ἀρ. 3, 18, ἐξ οὗ πηγάζει διαφορά τις 0, 78 ἤτοι κατὰ τι πλεόν τοῦ ἐνὸς τετάρτου ὑπὲρ τῆς ἐπὶ τριῶν ζυγῶν τάξεως. Παρατηρεῖται δὲ ὅτι ἐὰν ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆ εἶναι τοσοῦτον μικρὸν ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν ἀσκήσεων, ὁποῖα θέλει ἀποβῆ ἐν τῇ μάχῃ, ὅτε ὁ τρίτος, ζυγὸς ἐκτὸς τῆς ὡς εἶπομεν ἀστόχου σπατάλης τῶν ἰδίων πυρῶν του, θέλει προξενήσει καὶ στενοχωρίαν διὰ τῆς παρουσίας του εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν δύο πρώτων ζυγῶν;

(Ἀκολουθεῖ).

(α) Κατὰ τὰς μάχας τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ὑπελόγησαν ὡς μέσον ὅρον μίαν μόνην ἐπιτυχούσαν βολὴν ἐπὶ 40,000. Συγγραφεῖς τινὲς μάλιστα ἀναδιβάζουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποτυχουσῶν εἰς πολλὰ ἀνώτερον ἀριθμὸν, μ' ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι μὲ τὴν σημερινὴν τελειοποίησιν τῶν ὄπλων καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιμελείας τὴν ὁποίαν καταβάλλει ὁ στρατὸς πρὸς ἐξάσκησιν εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ πυρὰ εἶναι εὐστοχώτερα.

Ὁ περὶ Καταστάσεως τῶν Ἀξιωματικῶν Νόμος.

ἐπὶ τοῦ Ὑπολοχαγοῦ τοῦ Πεζικοῦ

Κ. Α. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΗ.

Μολοντί ὁ ἡμέτερος περὶ Καταστάσεως τῶν Ἀξιωματικῶν νόμος δύναται νὰ θεωρηθῇ γνησίᾳ μετάφρασις τοῦ Γαλλικοῦ, μολαταῦτα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν διαφέρει τούτου οὐσιωδῶς, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ ἐν ἐνεργείᾳ Ἀξιωματικὸς μετατίθεται εἰς ἀργίαν διὰ προσκλήρου πύσεως.

Τὴν διαφορὰν ταύτην ἡμεῖς θεωροῦμεν κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον σπουδαίαν καθ' ὅσον δυστυχῆς πείρα ἀπέδειξεν ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περὶ καταστάσεως νόμου, ἡ τύχη τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀξιωματικῶν δὲν εἶναι ἀποχρώντως ἐξησφαλισμένη.

Ἐν τῷ Γαλλικῷ Στρατῷ, ἡ Στρατιωτικὴ ἱεραρχία ἀρχομένη ἀπὸ τῶν κατωτέρων βαθμῶν δὲν ἀπολήγει, ὡς παρ' ἡμῖν, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωματάρχου, ἀλλὰ προβαίνει μέχρι τοῦ Ὑποστρατήγου Ταξιάρχου, τοῦ Ἀντιστρατήγου Μετάρχου καὶ τελευτᾷ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀντιστρατήγου Ἐπιθεωρητοῦ, ὥστε τὸ μέλλον τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ οὐχὶ μόνον δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς διαθέσεως ἐνὸς καὶ μόνου ἀτόμου, ἀλλ' ἐξασφαλίζεται ἀπὸ τὴν φρόνησιν τοῦ Ὑποστρατήγου, ἀπὸ τὴν πατρικὴν μέριμναν τοῦ Ἀντιστρατήγου καὶ ἀπὸ τὴν δικαίαν ἀπόφασιν τοῦ Ἀντιστρατήγου Ἐπιθεωρητοῦ, ὅπως τοῦτο ἀριθῆλως καταφαίνεται ἐκ τῶν Βασιλικῶν Διαταγμάτων τῶν ἐφαρμοζόντων τὸν νόμον καὶ τῶν ἐπανειλημμένων ἐπισήμων ὁδηγιῶν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν πρὸς τοὺς Γενικοὺς Ἐπιθεωρητάς. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν, οὔτε ἐν ἐνεργείᾳ Ὑποστρατήγοι ὑπάρχουσιν, οὔτε Ἀντιστρατήγοι, οὔτε Γενικοὶ ἐπιθεωρηταί, οὔτε κατὰ συνέπειαν ἀποχρῶσα ἐξασφαλίσις τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ταῦτα γράφοντες, πρκακαλοῦμεν τοῦ Συστρατιώτατος μας

ἵνα μὴ μᾶς ἀποδώσωσιν ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τοὺς Σωματάρχας μας, τούναντίον ἡμεῖς τοῦλάχιστον οὐδέποτε ἐπύσαμεν ἔχοντες πλήρη ἐπ' αὐτῶν πεποιθήσιν, ἀλλ' ἡμεῖς μόνον δὲν ἀποτελοῦμεν τὸν ὀλόκληρον Στρατὸν, καὶ γράφοντες σήμερον περὶ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ, καθήκον ἐχομεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν τύχην τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀπὸ τὰς τυχόν συμπαθείας ἢ ἀντιπαθείας συνυπαρχούσας καὶ τελευτώσας ὁμοῦ μὲ τὸ ἄτομον.

Μὴ ὑπαρχούσης ὅθεν τῆς ἀναγκαίης Στρατιωτικῆς Ἱεραρχίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ Στρατῷ καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ μέλλοντος τῶν ἀξιωματικῶν ἐξαρτωμένου ἐκ τῆς θελήσεως μόνου τοῦ Σωματάρχου, θεωροῦμεν ὅσον δίκαιον τοσοῦτον καὶ ἀναγκαῖον τὴν σύστασιν Συμβουλίου τοῦ Σώματος, ἀποφατίζοντος ὅπως τὸ Ἀνακριτικὸν καὶ συγκροτουμένου τῇ διαταγῇ τοῦ Ὑπουργείου καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Σωματάρχου.

Ἄλλ' ὡς νὰ μὴν ἤρκει τάχα ἡ ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος νόμου ὄχι ἀποχρῶσα ἐγγύησις τοῦ μέλλοντός μας, ὑπελείπετο νὰ ἴδωμεν καὶ αὐτὸν τὸν νόμον διαστρεφόμενον.

Τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου ἐφαρμοζομένου ἐπὶ τῶν παραπτώματων τῶν μὴ προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Ποιν. Στρατ. Νόμου καὶ τοῦ κοινου Νόμου τοῦ Κράτους, ὁ θέλων νὰ ἐφαρμώσῃ αὐτὸν ἄλλως, σφάλλει.

Ὁ Κύριος Ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ Σέκερις κατηγορηθεὶς πρό τινος χρόνου ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ ἐπιθέσει κατὰ προσώπου, πράξις προβλεπομένη ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 207 τοῦ Κοινου Ποιν. Νόμου, ὥφειλε κατὰ νόμον ἢ νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ Στρατοδικεῖον ἢ νὰ τιμωρηθῇ διοικητικῶς, οὐδέποτε ὁμως νὰ μετατεθῇ εἰς ἀργίαν, διότι ὁ ἀξιωματικὸς μετατίθεται εἰς ἀργίαν ὄχι κατὰ τὸ δοκοῦν τούτου ἢ ἐκείνου ἀλλ' ὅπως τὸ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1852 Β. Διάταγμα ὀρίζει.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ κατὰστασις τοῦ εἰς ἀργίαν ἀξιωματικοῦ δὲν συνεπέφερον ἐκτὸς τῶν ἄλλων μυρίων δυσυχνημάτων καὶ τὴν

παραγνώρισιν τῆς ἀρχαιότητος, τὸ κακὸν ἀπέβαιναν ἐφήμερον, ἀλλ' ὅταν ὁ Κυρ. ἀνθυπολοχαγὸς Σέκερις ἔχη σήμερον τὴν ἀτυχίαν νὰ βλέπη, ὡς μὴ ὄφειλε, τοὺς νεωτέρους τοῦ ἀρχαιοτέρους, καὶ μετ' οὐ πολὺ νὰ ἴδῃ αὐτοὺς ἀνωτέρους του, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ αἰτιώμεθα τὴν ἀπερίσκεπτον ἐκείνην μητέρα τὴν ἐμπιστευθεῖσαν εἰς χεῖρας ἀνήλικος ὄπλου ἐπίφοβον.

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα, θὰ ἔχωσιν ἴσως τὸ θάρρος οἱ εἰσαγόντες τὸν νόμον τοῦτον νὰ μᾶς εἴπωσιν ὅτι διὰ τῆς ὁποίας προσέθηκαν εἰς τὸ Γαλλικὸν κείμενον φράσεως «στηριζομένη ἐπὶ δικαιολογητικῶν ἐγγράφων» ἐξασφαλίζεται ἀποχρώντως ἡ τύχη τοῦ Ἑλλήνου ἀξιωματικοῦ.

Ταῦτα πάντα καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα κατὰ καθήκον ἀποσιωπῶμεν, μᾶς ἀναγκάζουσι νὰ πιστεύωμεν ὅτι διὰ μόνης τῆς συστάσεως τοῦ Συμβουλίου τοῦ Σώματος ἀποφασίζοντες περὶ τῆς εἰς ἀργίαν ἢ μὴ μεταθέσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐξασφαλίζεται ἀποχρώντως τὸ μέλλον μας.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων ὄλων, ὁ περὶ καταστάσεως τῶν Ἀξιωματικῶν νόμος κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν του εἰς τὸν ἡμέτερον Στρατὸν παρουσιάζει σπουδαίαν ἀνωμαλίαν ὡς ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος συστήματος τῶν προβιβασμῶν.

Συνήθεια ἐπικράτησεν ἀνεκάθεν ὅπως αἱ χηρεύουσαι θέσεις ἐν τῷ Στρατῷ πληρῶνται ὅτε μὲν ἐν μέρει, ὅτε δὲ καὶ καθ' ὀλοκληρίαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους, πολλακίς δὲ καὶ μετὰ παρέλευσιν δύο, τριῶν καὶ ἐνίοτε τεσσάρων ἐτῶν.

Ἐκ τῶν οὕτω πως γενομένων προβιβασμῶν, ὁ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμος δὲν τυγχάνει συνταγματικῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἐφαρμογῆς, διότι ἐκ τῶν εἰς ἀργίαν εὐρίσκομένων ἀξιωματικῶν, ἐπὶ τῶν μὲν ἐνεργεῖ ἀμέσως ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων κατὰ χρονικὰ διαστήματα ἄνισχ. Οὕτω π. χ. διὰ τὸν γράφοντα καὶ ὑποτιθέμενον ἐν ἀργίᾳ ὁ περὶ καταστάσεως νόμος δὲν δύναται νὰ στερῆσιν αὐτὸν τῆς ἀρχαιότητος τοῦ βαθμοῦ του, ἢ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἐτῶν, διότι ἐπὶ τέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη ἔμενον ὁ ἔσχατος τῶν ὑπολοχαγῶν, ἂν καὶ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὑπῆρξαν χηρεύουσαι θέσεις ὑπολοχαγῶν, ἐνῶ ἐκ τοῦ Ἀνθυπιδάρχου Κυρίου Τριτάκη ὁ νόμος ἀφῆρτε τὴν ἀρχαιότητα τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς εἰς ἀργίαν μεταθέσεώς του.

Ἐν τῷ Γαλλικῷ Στρατῷ ἡ ἐποχὴ τῶν ἐν γένει μεταβολῶν εἶναι ὠρισμένη, διότι αὐταὶ ἔπονται πάντοτε τῶν ἐνιαυσίων Γενικῶν ἐπιθεωρήσεων, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμος ἀποβαίνει ἐξ ἴσου δίκαιος καὶ σκληρὸς ἐφ' ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ αὐτοῦ ὄπλου.

Εἰς τὸ περὶ τῶν Γυμνασίων καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ πεζικοῦ ἄρθρον μᾶς θήξαντες τὸ περὶ στολῆς τοῦ ὄπλου τούτου ζήτημα, σπεύδομεν νὰ συμπληρώσωμεν ἐν μέρει τὰς περὶ τούτου ιδέας μας, ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον ἡ μικρὰ περὶ τὰ Στρατιωτικὰ πεῖρα μᾶς ἐδίδαξε.

Καταδείξαντες εἰς ἓνα τῶν φυλλαδίων τοῦ Ἀπομάχου ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἐν χρήσει ἱματίου, τὸ ἀσυνεπὲς καὶ ἀκατάλληλον τοῦ ὑπάρχοντος κράνου, τὰ δεινὰ τοῦ φερομένου πύλου καὶ τὸ δύσχρηστον καὶ πολυδάπανον τῆς ζώνης τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ πεζικοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἱματίου τῶν Γάλλων Ἀκροβολιστῶν, τοῦ Γαλλικοῦ πύλου καὶ τοῦ περιδερχίου, ὡς σημείου ὑπηρεσίας διὰ τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ πεζικοῦ, ἐρχόμεθα νὰ συζητήσωμεν σήμερον ἂν τὸ κυανοῦν χρῶμα τῆς στολῆς τοῦ πεζικοῦ ἦναι πρόσφορον.

Τὸ χρῶμα τοῦτο καθ' ἡμᾶς, εἶναι χρῶμα πολυτελείας, διότι καὶ εὐκόλως ἀλλοιοῦται καὶ εὐκολώτερον προδίδει καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπ' αὐτοῦ κηλίδα. Ἀφ' ἑτέρου ἢ μέχρι τοῦδε χρῆσις τῆς κυανῆς τσόχης διὰ τὸ πεζικόν, κατέδειξεν αὐτὴν ἥττον διαρκῆ τῆς τῶν ἄλλων ὄπλων, ἢ ὑπηρεσία τῶν ὁποίων, καθ' ὃ μᾶλλον κοπιώδης τῆς τοῦ πεζικοῦ, συνεπάγει καὶ τὴν ταχύτεραν φθορὰν τῆς στολῆς τῶν ἀνδρῶν των. Ἄλλ' ἐὰν ὁ περὶ διαρκείας ἰσχυρὸς λόγος ἀμφιβάλλεται, εἶναι ὅμως πάντοτε ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ πυροβολιστῆς, χάρις εἰς τὸ χρῶμα τῆς στολῆς του, παρουσιάζεται καθαρώτερος τοῦ στρατιώτου τοῦ πεζικοῦ.

Ἄλλ' ὑπὲρ τοῦ κυανοῦ χρώματος ἴσως ὑπάρχει ἡ πρόληψις τοῦ ἐθνικοῦ συμβόλου, πρόληψις τὴν ὁποίαν ἡμεῖς δὲν εὐρίσκομεν ὀρθὴν ὡς προσβάλλουσαν τὴν οἰκονομίαν τοῦ στρατοῦ, καὶ τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀφ' ἑνὸς μὲν, τῶν ἄλλων ὄπλων ὁ ἱματισμὸς δὲν εἶναι τοῦ ἐθνικοῦ χρώματος, καὶ ἀφ' ἑτέρου, τοιούτων προλήψεων λαμβανουσῶν ὑπόστασιν, ἐπίκει-

ται ὁ φόβος τῆς ἐπανόδου τῆς φουστανέλλας.

Τὸ χρῶμα τῆς ἐν χρήσει χειμερινῆς ἀναξυρίδος τοῦ πεζικοῦ, χρῶμα ὑποκρύπτον μὲν τὰς ἐπ' αὐτοῦ τυχόν κηλίδας, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ νόθον καὶ οὐδεμιᾶς ἐκφραστικότητος, ἀποβάλλον δὲ ταχύτερον παντός ἄλλου τὴν στιλπνότητά του, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀνάγκη νὰ ἐκλείψῃ, καθ' ὅσον ὑπάρχον τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τοῦ ἐπενδύτου τοῦ στρατιώτου, παρουσιάζει αὐτὸν ἄνθρωπον παντός ἄλλου ἐπαγγέλλματος ἢ τοῦ ἰδικοῦ του. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἀξιωματικὸν, εὐκόλως δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἕκαστος ἀξιωματικὸς φέρει χειμερινὴν ἀναξυρίδα ἰδιαιτέρου χρώματος, διότι τὸ νόθον τοῦτο χρῶμα λαμβάνει διαφόρους ἀλλοιώσεις κατ' ἀναλογίαν τοῦ χρόνου.

Ἡ τελευταία διὰ τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ πεζικοῦ παραδεχθεῖσα σπάθη προσεγγίζει τὸ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν τοῦ πεζικοῦ φερόμενον ξίφος, οἵτινες φέρουσιν αὐτὸ ἄνω τοῦ ἱματίου, ὡς καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πεζικοῦ ἀπάντων ἴσως τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν, ἐπομένως ἀνάγκη καὶ ἡμεῖς νὰ φέρωμεν τὴν σπάθην κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, διότι καὶ ὠραῖος εἶναι καὶ τὸ βᾶρος τῆς σπάθης ἄνω τοῦ ἱματίου ἐζωσμένης ἐνοχλεῖ πολὺ ὀλιγώτερον τὸν ὁδοιποροῦντα ἀξιωματικόν, ὃ δὲ λόγος τῆς ἐκ τούτου προσγενομένης μικρᾶς φθορᾶς τοῦ ἱματίου, τὸ καθ' ἡμᾶς, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς, προκειμένου περὶ τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ προσφόρου τῆς στολῆς τοῦ ἀξιωματικοῦ, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀναξίαν λόγου προκύπτουσαν δαπάνην, καθ' ὅσον μάλιστα τὰ ἐκ τῆς προστριβῆς τοῦ ζωστήρος φθειρόμενα μέρη τοῦ ἱματίου δὲν φαίνονται ὄντα κεκαλυμμένα παρὰ τοῦ ἰδίου ζωστήρος.

Ἐπιφυλαττόμενοι νὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς στολῆς ἐν γένει τοῦ πεζικοῦ, ὅταν κριθῇ ἀναγκαῖα ἢ μεταρρυθμίσεις τῆς ὑπαρχούσης, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ ὑποδείξωμεν τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων Ἀκροβαλιστῶν φερομένην, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς θεωροῦμεν ὡς τὴν μᾶλλον κατάλληλον διὰ τὸ ἡμέτερον πεζικόν, ἐξαιρέσει μόνον τῶν διακριτικῶν τοῦ βαθμοῦ σημείων, τοῦ κράνου καὶ τῶν περικημίδων μὴ συμβιβασζομένων μὲ τὸ κλίμα τῆς Πατρίδος μας.

Ἀθῆναι τὴν 16 Ἀπριλίου 1860. Α. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΔΗΣ!

Ἵπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ,

